

ЖИВОТНИ ЗНАЧАЈ МАЈСКИХ ИЗБОРА

Промоција Српске радикалне странке
Хртковци, 6. мај 1992. године

Милан Жирић: Драги чланови и симпатизери Српске радикалне странке, помаже Бог! Здраво вам и срећно ђурђевданско поподне у данас српским Хртковцима! Ви сте данас заједно са одбором и члановима Српске радикалне странке у Месној заједници Хртковци. То је замајац који ће покренути уснулу српску машину, замајац који ће издвајати нас од свих заблуда и лажи, и ставити нас у функцију динамике, за боље и срећније сутра, сваког Србина на овим српским просторима.

Место на коме се данас налазите је злогласна завојевачка кухиња аустроугарских, немачких и усташких хегемона, који данас, по трећи пут у овом веку, на овим просторима виде свој значајан час. То је мјесто где се, наравно, не ограђују од своје браће у матици, који чине незапамћен егзодус и геноцид над Србима у Хрватској, Босни и Херцеговини, које већина вас овде може да сведочи. На десетине девојака и младића, младих људи, само почетком рата у бившој СФРЈ, тачније на просторима авнојевске Хрватске, побегли су од обавеза, од грађанских дужности према матичној републици, према завичају, у нама непријатељске земље, земље западне Европе.

Сви смо у току збивања, сви знамо да их господа Де Микелис, Мок, Геншер, Антал или Ван дер Брук нису примили као туристе. Од овога зла из ове средине се изнедрило још веће зло. Десетине младића, браћа Грдић, браћа Степић, браћа Синдрић, Рашо Младен, Маркуш Мата, Шоштарић Ивица, господа Фортнет и Немет и други, и поред обавезе егзистенције, определили су се у МУП и Збор народне гарде Републике Хрватске. Одавде јуришају усташком камом. Однос мештана Хрвата и Мађара према избеглицама Србима је нехуман, некоректан, тако да је овде само једна хрватска фамилија примила породицу српских избеглица. Овде, у овој месној заједници, има око стотину празних домова који могу примити најмање стотину породица српских избеглица. Прешли су из Западне Славоније, а то је тражено, но мештани су се о то гостопримство оглушили. Али нису се оглушили и оградили од католичког жупника, господина Николе Каљевића и

србомрзца Илије Гризела, када су скупљали помоћ за усташе из Коларева, која је износила преко триста „тисућа“ њемачких марака. Те исте усташе знамо, свакодневно митралирају и бомбардирају српску Петрињу. Господин жупник Каљевић индигниран је на помоћ српских избеглица, али им је одбио под изговором да не може успоставити везу са сјемеништем у Бакову. А оваква ватиканска кухиња је Србима позната још са почетка овога века, посебно у ратним приликама, али нам недостаје адекватан одговор. Тај одговор морамо добити.

Непозната жена: Уз свесрдну помоћ хегемона, Геншерове Европе, наша земља, земља српских гробова, Ђеле куле и разних српских јама, прва је жртва те сиве еминенције, тих јереса и атеиста којима није ништа свето. Тај велики свет који себе назива демократичним, дубоко гази преко етике живота, гази немилосрдно преко нас Срба као преко хорде разбојника, док брани Туђманову Хрватску и њихова крвава дела. Због трновог венца на свакој српској глави, ниједан Србин своју крв не може да заборави и мирно да стоји по страни. Ово су по нас Србе најсудбоноснији дани, од Косовске битке до данас. Данас се православље и српство брани.

Циљ Српске радикалне странке, на челу са нашим вођом, господином др Војиславом Шешелем, јесте да се договори сав српски народ, а идеал нам је Дража Михаиловић и часни српски барјак који је на Равној гори побио Дража Михаиловић, син српских планина који је у најстрашнијим данима српске историје без предомишљања провео српски голоруки народ кроз крваво причешће и показао целом свету да постоји само једна кућа, да се отаџбина највише воли онда када се свесно гине. После 45 година тај барјак, први се усудио да високо изнад наших глава дигне поново господин Војислав Шешел. Наш народ мора да следи кораке српских великана и да осети шта је добро а шта зло. Сви морамо следити наше великане, оне мртве и ове живе. Господски дух Драже Михаиловића надахнуо је душу др Војислава Шешела, таквом душом без комуниста и страних зулумћара, опет ће Србин бити слободан и славан. Српски непријатељи поразе Косовски мит, да нам отму и упрљају легенду, част, славу и слободу. У овим тешким данима, тај мит за нас мора бити Јеванђеље, које ће нас објединити до коначне победе, до Васкрса српског. Заклети српски душмани говоре – не дај Боже да се Срби сложе. Наш добри и напаћени народ мора да тежи само за слогом, као јединим могућим излазом из пакла, где смо на силу гурнути. Тако ћемо за све српске главе издејствовати право на самоопредељење сувереног народа са јединим циљем – сви Срби у једној држави. За тај идеал треба нам ход по мукама, стрпљење, разум и време, па ако треба и борба до судњег дана. Ако и сад нисмо једно срце и једна душа, онда, верујте, нисмо достојни да се зовемо Срби. Како су прегалнику српства, др Војиславу Шешелу, секунде дуже од вечности, јер је сав уткан у мрежу одбране српске националне свести и жудње за слободом свих Срба, желим да вас поздравим а сви заједно да поздравимо нашег драгог госта и да му се захвалимо што се одазвао нашем позиву. У ваше и у моје име хвала.

Др Војислав Шешељ: Браћо Срби и сестре Српкиње, пошто нам ово озвучење није добро, ја предлажем да уклоните те конопце, не знам зашто је то и постављено. Српска радикална странка се бори за обнову независне и слободне српске државе која ће обухватати све српске земље. То је наш дугорочни и главни циљ, да се Србија састоји не само од ове данашње сужене Србије и Црне Горе, Савезне Републике Југославије, него и од српског Дубровника, српске Далмације, српске Лике, српске Баније, српског Кордуна, српске Славоније, српске Босне, српске Херцеговине и српске Македоније. Па ипак, ми смо прихватили овај концепт скраћене Југославије, јер сматрамо да је то у виталном и егзистенцијалном интересу српског народа. Наши непријатељи споља, Европска заједница, Немачка, Америка, и домаћи издајници, Српски покрет обмане пре свега, покушали су нас натерати и приволети да прогласимо независну и суверену српску државу, као да смо толико глупи да прогласимо независну српску државу, па да она остане у садашњим суженим границама, и да на шалтеру Европске заједнице тражимо да нам признају независност и суверенитет. Па да нам постављају услове, да се одрекнемо и Српске Крајине и српске Босне и Херцеговине, да дамо Шиптарима аутономију какву су имали по Уставу из 1974. године, да дамо кантоне Мађарима у Војводини, да дамо аутономију муслиманима у Санџаку и да омогућимо Словенцима и Хрватима да слободно продају своју техничку робу по Србији, да нас и даље експлоатишу, како су то пола века чинили под зликовцем и злочинцем, Јосипом Брозом Титом.

На време смо то схватили и зато смо се сви Срби окупили око тог концепта скраћене Југославије, као прелазног решења. И режим и опозиција у Србији су стали иза тог концепта, и владајућа Социјалистичка партија Србије и главна опозициона, Српска радикална странка. Ови издајници су и данас против тога, па нека им буде. Они ће постојати док су Американци и Немци спремни да дреше кесу и да их финансирају. Онога момента кад престане финансирање са Запада, нестане и тих издајничких странака на српској политичкој сцени.

Сачували смо међународно-правни континуитет југословенске државе. Немци и Американци се љуте, прете, међутим, континуитет су нам признали и Кина и Русија, и Индија, и Египат, и Мексико, пола човечанства практично. Не могу нас удаљити из Уједињених нација, а хоће ли из КЕПС-а и других европских форума, то нас и не интересује, ми смо у стању да издржимо и много јаче блокаде и да одолимо много већим изазовима и претњама, јер српски народ је данас ипак сложан и јединствен.

Ми морамо очувати тај континуитет Југославије, јер је онда много лакше и Србима Српске Крајине и српске Босне и Херцеговине да се прикључе Југославији, као федералне јединице, него што би било да смо прогласили Србију, па да се после прикључују Србији. Јер они кад се прикључују Југославији, они једноставно могу да кажу – па, ми из те Југославије никад нисмо ни излазили. И зато им је позиција много јача на међународној сцени. Прошле године смо водили рат за сло-

боду Српске Крајине, за спас српског народа. У том рату ми смо победили. Нисмо ослободили све територије, али јесмо највећи део, око 80 процената. Наша граница није Карлобаг, али јесте обала бившег Матленичког моста и Новиградско море. Наша граница није Карловац, али јесте предграђе Карловца. Наша граница није Вировитица, али јесте Пакрац. Ослободили би ми, браћо Срби и сестре Српкиње, и све друге српске територије, да на челу армије није био издајнички генерал Вељко Кадијевић, амерички шпијун. У Америци је завршио војну школу, а ко је две године провео на америчкој војној академији, тај се није могао вратити а да не буде врбован за америчку обавештајну службу. И све је учинио да армију изнутра разбије. Предавао је касарне и складишта оружја и муниције Хрватима и Словенцима. Слао наше голоручке младиће без муниције да заузимају граничне прелазе у окружењу, да армију захвати дефетизам, да се појави дезертерство, да људи изгубе веру у победу. Требало је само неколико сати да довршимо ослобађање српског Дубровника, Задра, Шибеника, Госпића, Карловца, Вировитице, Осијека, Винковаца, и онда је Кадијевић наређивао – стани, врати се назад. Само због тога ми нисмо све ослободили. Али, и ово што смо ослободили пружа нам разлога за задовољство. Искористићемо ми следећу прилику да ослободимо и оно што је преостало.

А само пре две године нико од нас није могао ни сањати да ћемо тако брзо имати и највеће делове српске Далмације, Лике, Баније, Кордуна, Славоније и Барање у српским рукама, и да ће то дефинитивно бити ослобођено од усташке власти. Ко је то од нас знао, ко је то од нас и претпостављао? Значи, успели смо. Пристали смо на долазак плавих шлемова по Венсовом плану. Није то оптимална варијанта за нас Србе. Најбоље би било да су они дошли на линију прекида ватре, на линију разграничења, али у политици никада не можете остварити све идеално замишљено. Политика је ... (прекид на траци)

И у овом селу, Хртковцима, и у овом месту српског Срема нема места Хрватима. Којим Хрватима само има места међу нама? Само оним Хрватима и њиховим породицама који су заједно са нама крварили на фронтима. Уосталом, њих су само називали Хрватима. Код њих је већ ослобођена свест да су, уствари, Срби католици. Било их је неколико и међу нашим добровољцима. Они ће остати међу нама, а сви остали морају напоље из Србије. И ови одавде из Хртковаца, који су закључали своје куће и отишли, рачунајући ваљда да ће се једног дана вратити, ми им поручујемо – немају где да се врате. У њихове куће ће се уселити српске избеглице.

Браћо Срби и сестре Српкиње, ако је Туђман протерао више од двеста хиљада Срба, један део ће се вратити на подручје Српске Крајине, али један део не може тамо да се смести. Ми тим Србима морамо дати кров над главом и гладна уста морамо нахранити. Ми немамо новца да подижемо нове куће и стамбене зграде. Ми немамо могућно-

сти да отварамо нова радна места за њих. Е лепо, кад немамо могућности, онда треба свакој избеглој српској породици да дамо адресу једне хрватске породице. Даће милиција, милиција ће радити онако како власт одлучи а ми ћемо ускоро бити власт. Лепо, све избегле српске породице ће доћи на хрватска врата и затеченим Хрватима дати своје адресе у Загребу и у другим хрватским местима. Хоће, хоће. Биће довољно аутобуса, извешћемо их на границу српске земље, одатле пешке нека продуже, ако сами не оду.

Неки издајници српског народа у Београду, припадници Српског покрета обмане, демократе, реформисти, ујдијевци и разни миротворци, војвођански аутономаши, оптужују нас да нисмо демократе, да смо фашисти. Ми смо се за демократију борили онда кад су се они врло високо котирали у комунистичком режиму. А ако им је жао овдашњих Хрвата, лепо ће с њима у аутобусе поседати, заједно с њима у Хрватску, па нека у Загребу протестују због недостатка демократије, па нека се тамо жале на своју судбину, нека тамо јадикую за братством и јединством.

Браћо Срби и сестре Српкиње, издајници српског народа не мирују. Јасно је и западним силама, и Америци и Немачкој, да нама Србима не могу ништа на бојном пољу. Ово мало официра из ове сужене Србије повући ће се из Босне, али они неће оружје и технику повући, то остаје српском народу. Армија је и тако од Срба састављена. Немају Американци, све кад би хтели да се искрцају, немају ни они, ни Немци, триста хиљада спремих војника, без чега нема пацификације Босне, српских делова Босне. Они знају шта Босна географски значи и какви Срби тамо живе. Ми се за Босну не бојимо.

Браћо Срби и сестре Српкиње, зато су се досетили, ти наши непријатељи, старе српске бољке, унутрашње неслоге и нејединства. Они ће све учинити да нас економски притисну, да изазову што веће незадовољство у народу, штрајкове на све стране, радничке, социјалне бунтове, шта им год падне на памет. Ми на то морамо ефикасно одговорити. Оно мало што имамо, морамо што равномерније поделити, како нико не би био гладан. И све ово морамо издржати. Све социјалне немире, штрајкове, све остало морамо оставити за оно време које долази, после уједињења српских земаља и после обезбеђења наших граница. Ништа што нас изнутра дели, цепа, не сме бити разлог унутрашње српске неслоге. Ми ћемо непрекидно притискати режим да чини све што мора чинити, да се народно незадовољство смањује, да се народне потребе задовоље колико је то могуће. И сељацима, и радницима, и интелектуалцима, и незапосленима, и омладини, и студентима, свима треба да се нађе неко прикладно решење за ово кризно време, за ово кризно стање.

Знају наши непријатељи да нам у том случају ништа неће моћи, па су нашли своје агенте међу демократама и СПО-овцима, ми на основу изјава челника ових издајничких странака увек унапред знамо шта смерају Немци, шта смерају Американци. Недавно је Вук Драшковић, гледали сте то на телевизијским екранима, недавно је оптужио Срби-

ју за агресију, српске војнике за агресоре. А гледали сте и то на телевизијским екранима, нудио је Мађарима кантоне у Војводини, нудио је Шиптарима поделу Косова и Метохије, нудио је муслиманима аутономију Санџака, и није га случајно Сулејман Угљанин хвалио као најбољег Србина. Прошле године је Драшковић Изетбеговића хвалио као часног, поштеног и хуманог човека. Честитао је Туђману победу на изборима. Прошле године на лето се удварао и Стипи Месићу. Сви су му српски непријатељи добри, само му не ваљају Срби и Србија. Па, шта тражи у Србији? Ако му не ваља, кад њему и његовим, кад другим издајницима не ваља српски народ, нека потраже неки други народ који ће их штети на своје чело, који ће им указати поверење.

Браћо Срби и сестре Српкиње, нас чекају 31. маја локални и савезни избори. Српска радикална странка излази на те изборе. Ми позирамо и све друге политичке партије да изађу на изборе. Онај ко изборе бојкотије у садашњој тешкој историјској ситуацији, тај је издајник српства. Без обзира ко ће победити, нама су ти избори од животног значаја, јер морамо имати легитимитет власти, и на локалном и на савезном нивоу. Морамо имати власт која је на демократски начин, слободним, вишестраначким изборима конституисана. Јер све док немамо такву власт, остављамо нашим непријатељима на Западу аргументе да нас нападају да нисмо демократска држава. Због тога изборе морамо што пре обавити. Ми оптужујемо постојећи режим, и у Србији и у овој скраћеној Југославији, што то давно нису заказали. А ови издајници, попут демократа, хтели би изборе за уставотворну скупштину ове сужене Србије. Кад кажемо сужена, за нас је сужена Србија и кад има Војводину и Косово и Метохију. За нас је све сужена Србија док нам западне границе не буду Карлобаг – Огулин – Карловац – Вировитица.

Ови би издајници изборе за Уставотворну скупштину. Зашто? Па, ако би сад сазвали изборе за Уставотворну скупштину ове сужене Србије, њу би проглашавали независном државом, и остала би дефинитивно у садашњим границама и морала би да тражи признање од Запада, да тражи чланство у Уједињеним нацијама, све оно што пружа прилику нашим непријатељима да нас уцењују. Е, то ћемо ми избећи. То је јасно српском народу и нико се за тим поганим паролатама неће повести.

Куда се све оријентише та издајничка политичка активност ових странака? Прво, вештачки нам форсирају дилему монархија или република, као да је нама Србима данас до тога, и као да је уопште важно је ли нам држава монархија или република, ако је она заиста демократска. Немамо ништа против, једног дана, кад решимо све економске и социјалне проблеме, ујединимо српске земље и обезбедимо своје границе, кад нам буде толико добро да од досаде не будемо знали шта ћемо са собом, да и то питање ставимо на дневни ред, па на референдум, ко је за монархију, ко је за републику. Али, до тада све оно што би могло бити извор нових унутарсрпских деоба, ми морамо одбацити, оставити по страни. Па, нисмо ваљда толико глупи и наивни да дозволимо да нас данас неко подели на републиканце и монархисте,

па да се око тога цепамо, да енергију трошимо у међусобним сукобима. Нећемо. Па уосталом, све и кад бисмо данас хтели монархију, онај издајнички принц Александар Карађорђевић не може бити наш краљ. Не може бити наш краљ, јер никада ништа није урадио да помогне српском народу. Одавно га је сва српска емиграција одбацила, осим Љотићеваца, а ми знамо ко су Љотићевци. Знамо да су после рата и немачку државну пензију добијали за своје служење Хитлеру. Е, такви нам неће доводити краља на престо. Уосталом, тај издајнички принц Александар је честитао Туђману на изборима, хвалио словеначку и хрватску демократију, оптуживао Србе и Србију за болшевизам и комунизам, говорио да његова деца воле петокраку на југословенској застави, а у прводецембарском прогласу 1988. године изједначио је ратну улогу усташа и четника. Доведоше га недавно ови издајници српског народа у Београд, дадоше му на београдском аеродрому да пасе траву, а због тога није морао ни долазити, то је могао у Лондону да уради, вероватно би му енглеска трава била сочнија и укуснија од ове наше простачке, сељачке, српске. Задржао се неколико дана у отаџбини, није му пало на памет да обиђе фронтове, да оде у Српску Крајину, у Босну и Херцеговину, на Косово и Метохију, да иде тамо где је српском народу најтеже, где крвари, где га прогоне. Не, задржао се неколико дана у овој суженој Србији, вратио се на Запад, и у Француској даде изјаву како га је изненадило што је у Србији ... (прекид на траци)... кад је то било опасно, кад се због тога у затвор одлазило, без посла остајало, кад су нам књиге забрањивали, кад смо батине добијали у затворским самицама и полицијским станицама, кад се без главе могло остати. А они који су нас до јуче као најгори комунисти прогонили, данас нас уче како се води антикомунистичка борба. Е, то неће моћи. Јер, да погледамо прво колико ови издајници имају година затвора под комунистичким режимом, њима је под комунизмом увек било најбоље. Имали су све привилегије и бенефиције, врло су се високо котирали у комунистичком естаблишменту, и Драшковић, и Комненић, и Јован Марјановић. Јован Марјановић замало није био председник покрајинског комитета Савеза комуниста Војводине. Станове огромне добијали од комунистичког режима, одличне плате имали, путовали по иностранству и слично. Све су имали што су пожелели, а сад воде антикомунистичку борбу.

Браћо Срби и сестре Српкиње, ми комунизам схватамо као велику социјалну и историјску болест, којој је у једном тренутку подлегла већина Срба. Два милиона данас живих Срба, били су некада чланови Савеза комуниста у свом животу. Па и Вук Драшковић, и Милан Комненић, и Драгољуб Мићуновић, и Зоран Ђинђић, и Коста Чавошки, и Никола Милошевић, и Драган Веселинов, и ја, некад смо били чланови Савеза комуниста. Па, ако смо ми били у стању да се излечимо од комунизма, зашто то не би могли и сви остали Срби. Па, ваљда нам је у интересу да се сви Срби излече, а не да непрекидно једну групу терамо да буду и остану комунисти, како би имали против кога антикомунистичку борбу да водимо.

Зашто они то раде? Па, да би западном јавном мњењу дали још један аргумент за оптуживање Србије и српског народа за комунизам и болшевизам, и правдање своје подршке хрватске и словеначке и сада ове цамахиријске исламске демократије. То им је циљ. Кажу – избори 1990. године су били фалсификовани. Ми сматрамо да је српски народ те 1990. године гласао за Социјалистичку партију из једноставног разлога што није имао за кога другог гласати. Не дај Боже да је српски народ у већини указао поверење Српском покрету обмане и Демократској странци, ми рата сигурно не бисмо имали, али они би продали Српску Крајину и Босну и Херцеговину и Косово и Метохију, и Војводину, и Санџак. Они су спремни Србију да сведу и на Аду Циганлију, под условом да се нађу на њеном челу. А шта би се онда десило? Остали би без тих западних српских земаља, без великих делова српства, а онда би три милиона српских избеглица, уместо двеста или триста хиљада, притисли ову сужену Србију, гладна уста не би имао ко да нахрани, овде би се ти Срби изнутра угушили, потонули би као преоптерећени брод. То им је била намера. Жали се Вук Драшковић и тиме доказује ко је и какав је. Види народ с ким има посла, и зато за њега није могао гласати. Каже – не ваља државни радио и државна телевизија. Ми се слажемо да не ваљају радио и телевизија, али како да променимо тамо стање? Па, ако једног дана победимо на изборима, одмах ћемо посмењивати све директоре и уреднике телевизије и радија, и довести наше људе, за које сматрамо да су озбиљни, поштени, објективнији, паметнији и способнији. А до тада не можемо владати радијом и телевизијом. Нема тог режима на свету који би дозволио да му неко с улице освоји радио и телевизију на јуриш. Бранили би то и Американци и Енглези, и Французи и Немци поготово, и тенковима и митраљезима. Кажу – крива им телевизија што су изгубили изборе, а сетите се те 1990. године, нисмо могли ока отворити од Мићуновића и Драшковића и других, сваког дана смо их гледали на телевизијским екранима.

Каже Драшковић – крива му телевизија, а добио сат и по да промовише сопствену политичку партију, па српском народу понудио у оквиру социјалног програма бесплатан мртвачки сандук по глави становника. И чудно се што му је странка поражена. Добио сат времена да се представи као председнички кандидат, па га водитељица пита: „А какав је ваш економски програм?“ Сви знамо, политичар који се не разуме у економију, нема шта да тражи у политици. Економија је суштина, сваки пост, среда, петак или тако нешто.

И како је изгледао његов пост? Намазала му кајмак на хлеб и посула шећером. Је ли неко од вас некад јео кајмак са шећером? Па како, зар таквог лажова да гласа српски народ? Како да му Србија укаже поверење?

Браћо Срби и сестре Српкиње, ви ћете за који дан добити пропагандни материјал Српске радикалне странке, наш политички, економски, социјални програм. Видећете шта планирамо у сфери привреде, пољопривреде, социјалне заштите. И до сада сте о томе, претпоста-

вљам, много слушали, читали, гледали кроз скупштинске дебате, наше конференције за штампу и слично. Ми од вас не тражимо да гласате за кандидате Српске радикалне странке, ми од вас тражимо да гласате за најбоље кандидате, без обзира којој политичкој партији припадају. И кад се избори заврше, без обзира ко победи, то не сме бити разлог неке унутарсрпске мржње. Ове странке које су сејале мржњу, које су стално неку унутарсрпску кавгу тражиле, политички су пропале. Без обзира којој политичкој странци припадате, ви сте браћа и сестре и не сме страначка припадност бити узрок међусобних раздора, унутрашњих сукоба. Страначка припадност, то је за страначке скупове, састанке, митинге, трибине, за изборе, за партијску штампу и сличне ствари, а у обичном животу ми смо сви само Срби, одани отаџбини, одани српству, верни својој земљи и сопственом народу. Наша предизборна парола је била и остаће „Нека најбољи побеђују”, а ко је заиста најбољи, једино је српски народ на тајним изборима компетентан да просуди, и ми ћемо народну вољу увек поштовати и до краја спроводити.

Убеђен да ћете и ви Срби из Хртковаца и осталих села у околини знати да сачувате међусобну слогу и јединство, да ћете се врло брзо отарасити преосталих Хрвата у вашем селу и околини, да ћете знати да цените плодове слободе и демократије, да ћемо сложни и јединствени победити, ујединити све српске земље, изаћи из економске и социјалне кризе, на крају данашње промоције Српске радикалне странке ја вас поздрављам традиционалним српским поздравима „Све за српство а српство низашта”, „Србија је вечна док су јој деца верна”. Живели!